

CHRISTI
864.NICOLAI PAP.
7.LUDOVICI II. 9. IMPP.
MICHAELIS III. 23.

omniumque Ecclesiarum Dei in toto orbe terrarum consistentium magistro Nicolao summo Pontifice & universali Papa, Adventus humilis Metensium sedis Episcopus, nunc & in aeternum feliciter valere.

Apices sanctissimi Apostolatus vestri nostrae parvitati nuper directi omni thesauro pretiosiores, omni melle exitiores, dulciores, & ut ita dicamus, jam senio fessis, ac multimoda infirmitate gravatis visceribus, saluberrimum propinavere antidotum. Revera quia nostris jam periculosis temporibus, divina clementia Christiana plebi solita pietate prospiciens vestri Pontificatus excellentissimum apicem tam benignum piumque, immo in omnibus prudentissime circumspexit in fundamento sanctae Matris Ecclesiae collocare dignata est, ineffabiliter congaudemus, omnesque generaliter in auribus aeterni iudicis assiduas fundimus preces, ut vobis multiplices in caelis reddat mercedes, quod non solum postulanti excessuum veniam, & in ipso margine praesentis vitae constituto absolutionis, ac benedictionis optata remedia, sed etiam plene periclitanti Ecclesiae nostrae tamquam fidissimus remex sanctissimi & Deo digni Apostolatus vestri privilegium perpetuo munimine porrigere decreveritis. Quid nos parvuli, sed in Christo devoti filii vestrae sanctae sollicitudini retribuere poterimus pro tam immensis muneribus, si non sufficiunt preces, & vota? saltem vita comite directi nostrae quantitatis Legati humilem & fidelem acceptabit affectionem. De caetero excellentissimi Pontificatus vestri litteras de manibus serenissimorum Regum Hludovici majoris & Caroli isto tempore suscepimus, directas omnibus Archiepiscopis, eorumque Coepiscopis in Regno gloriosi Regis Hlotbarii constitutis, ubi aut Archiepiscopus singularum provinciarum, aut binos illorum suffraganeos XIV. Kal. Junii Romam ad vestram sanctam Synodum evocastis. Nos vero spiritali & reverenda praecipione vestrae modis omnibus parere desiderantes, veluti Deo, in cuius vice & nomine cuncta peragitis, ad nostram recurrimus possibilitatem, & proprii corporis imbecillitatem.

VII. Quippe, teste rerum omnium Conditor, vires humilis quasi obedientia pollicetur, importuna denegat aegritudo. Quapropter religiosum presbyterum nostrum Theutericum nomine sub peregrino habitu in illius fide vobis direximus (a), qui duobus evidentibus in via apparuit, & peregrinus ab ipsis appellatus est: qui si votum nostrum, & iter suum prospere direxerit, his impolitis apicibus vestra Deo amabilis excellentia liquido cognosceret, quod nostra parvitas a divinis documentis, & Apostolicis decretis, atque

Ann. Eccl. Tom. XV.

(a) Luc.
24.
*in emaus
euntibus

canonicis & paternis regulis, Deo auctore & praeduce, exorbitare nullatenus compelleretur. Igitur, quia juxta Apostolum novissima hora est, & antiquus hostis in membris suis acrius sevit, quasi ad sacra vestigia provoluti humiliter petimus, ne in derogatione ac lesione ordinis nostri almifui Apostolatus vestri aures ulli accommodare dignemini; ut inventia, ac fideliter agonizantia in Christi corpore membra vestris se gaudeant fovendi solaminibus, immo nutantia sacrosanctis per omnia roborentur edictis. Omnipotens Deus sanctissimi ac praecellentissimi Apostolatus vestri apicem nobis diu incolumem ad consolationem sanctae Matris Ecclesiae, & omnium fidelium animarum conservare dignetur. Amen. Sunt tunc scriptae aliae eodem argumento a Ratholdo Episcopo Argentinenfi, quae (ut hic subiiciuntur in dicto codice) Trevirensi decurtatae leguntur:

Domino vere sanctissimo ac beatissimo Nicolao summo Pontifici & universali Papa, Ratholdus sanctae Argentinensis Ecclesiae, quae vulgo Strasburga appellatur, humilis Episcopus, pia orationum vota assiduasque preces.

Igitur quibusdam expeditionibus regalis Imperii occupatus, immo obsessioibus paganorum, nec minus perversorum Christianorum simularibus pregravatus, meae excusationis causas, juxta decreta Deo digni Apostolatus vestri, per Legatum meum vestrae mansuetudini antea dirigere non potui, & teste rerum omnium Conditore, nulla temeritate, nullaque arrogantia retardante actum est, sed sola impossibilitate, etiam dicta importabili occupatione dimissum. Quocirca si non corpore praesens, mente tamen, quasi ad vestra sacra vestigia provolutus, indulgentiam peto, ob illius amorem, qui se ferro contenti latroni paradysum promisit, & qui per Prophetam clamat: Cum ingemueris salvus eris. Hucusque in codice.

Inter haec vero bene conscii Reges Francorum Ludovicus & Carolus, non propterea a coeptis celebranda Synodi Nicolae Pontificem destitutum, etiam si Galliarum Episcopi ad illam non venirent, in qua accidere potuisset, ut idem Pontifex Lotharium Regem excommunicaret: ad hoc anteverendum, omnia, quae possent, remedia excogitarunt, atque primum quidem illud, ut Lotharius sponderet, se Romam ad ipsum Pontificem fore profecturum. Insuper ipsos Reges rursum conventuros esse Lotharium, suaviterque ea quae ipsius saluti conducerent. Scripsere ista ipsi Reges ad Nicolaum, ut apparet ex reddita ad ipsos ejusdem Nicolai epistola

VIII.

IX.